

Petre Dogaru

**ULTIMII DICTATORI,
PRIMELE DOAMNE
ȘI
SERVICIILE SECRETE**

"Financial Times" din 7 februarie 2002.
 "Flacăra", nr. 26/1994.
 "Gardianul" din 21 martie 2003.
 "Independent on Sunday" din 6 ianuarie 1991.
 "Jurnalul național" din 13, 20 și 25 octombrie 1995; 28 februarie 1996.
 "L'Expres" din 9-15 iulie 1998.
 "Libertatea" din 12,14,21 și 22 martie 2003.
 "Los Angeles Times" din 30 mai 1995
 "Meridian" din 31 octombrie 1992.
 "Național" din 21 ianuarie 1997; 12 și 18 martie 2003.
 "Newsweek" din 11 ianuarie 1999.
 "Presă-Panoramic", nr.4/1990.
 "Românul" din 5 aprilie 1993.
 "Spionaj-contraspionaj", nr.59/1992.
 "Strict-secret", nr. 136/1992; 180/1993.
 "Super Magazin", nr.19/1994.
 "The Guardian" din 29 noiembrie 2001.
 "The New York Times" din 16 iulie 1968; 21 februarie și 7 octombrie 2002.
 "The Spotlight" din 19 august 1991.
 "Tinerama", nr. 155/1993.
 "Toronto Star" din 4 august 2002.
 "VIP" din 17 decembrie 1996.
 "Walt Street Journal" din 30 noiembrie 2001.
 "Ziua" din 10, 21, 22-23, 24, 25, 27 martie și 1 aprilie 2003.

CUPRINS

1. Topul dictatorilor "răi" și clasamentul "șefilor" bogați 7
2. Atentate, sosii și buncăre23
3. Umilințele copilăriei de bastard din Caraibe în Orientul Mijlociu47
4. Revoluție în ritm de rumba, banchete, rachete, sexspionaj cu vedete, la Havana și pădurea spânzuraților la Bagdad63
5. Filiera cubaneză și irakiană a lui Carlos Șacalul; ține aproape "omul mister" - Abu Nidal.....149
6. Marele singuratic "Hombre sincero", prieten cu Maradona și Garcia Marquez, pe post de "petrolist"...175
7. Luna de miere dintre Franța și Irak în pericol; operațiunea "Babylon", orchestrată de Mossad, produce babilonie la reactorul "Osirak"207
8. În timp ce pe front erau trimiși să lupte, copii, Khomeini recita versete din coran și asculta radioul în... baie225
9. Bombe "inteligente", avioane fără pilot, sateliți spion și focoare cu pulsații electromagnetice în al doilea război din Golf.....241
10. Probleme delicate: kurzii; šiitii; asasinarea liderilor politici297
11. Cine ești dumneata, domnule bin Laden?315
12. După închiderea ediției: Crăciun cu coarne de ren pe tun349

BIBLIOGRAFIE375

1. TOPUL DICTATORILOR "RĂI" ȘI CLASAMENTUL "ȘEFILOR" BOGAȚI

La prima vedere, ar putea părea paradoxală o comparație între două puternice personalități pe care le despart mii de kilometri, convingeri religioase, culturi diferite și nu numai. Acestea sunt: Saddam Hussein și Fidel Castro.

Dictatorul irakian este supus la ora finalizării acestei cărți, la cel mai puternic atac declanșat după cel de-AL Doilea Război Mondial, invazia aparținând unei coaliții având în frunte axa american-britanică, care interpretează, discutabil, legitimitatea actului, vizavi de cele 17 rezoluții ale Consiliului de Securitate al ONU privind Irakul.

În paralel cu "șoimul irakian", care a reînviat, printre însemnele naționale, vulturul lui Saladin, vestitul sultan războinic din dinastia Ejjubizilor, cuceritor al Ierusalimului în 1187, îl vom "radiografia" pe dictatorul Fidel Castro. Cubanezul este unul dintre principalii actori ai "Crizei rachetelor" din octombrie 1962, conflict care, în climatul tensionat al Războiului Rece, a adus omenirea, pentru șapte zile, în pragul unui război nuclear. Între cei doi există numeroase similitudini, dar și deosebiri, atât în viața publică, cât și în viața privată.

Revista americană "Parade" a avut ideea publicării listei celor mai duri dictatori contemporani. La o primă citire,

Saddam Hussein, care ocupă locul patru, din cei zece nominalizați, nu pare un tiran, iar Fidel Castro, clasificat pe penultimul loc, este apreciat ca puțin mai moderat.

Analiza pe care o vom face "liderilor" răi, va ține cont și de afecțiunile de care suferă aceștia, afecțiuni ce pot influența hotărârile lor, precum și registrul comportamental. Iar, în ecuație, hotărârile sunt la rândul lor luate în funcție de caracterul, de inteligența și voința subiecților.

Pe locul întâi, conduce detașat liderul nord-coreean Kim Jong Il în vârstă de 61 ani, care a fost desemnat de tatăl său, legendarul Kim Ir Sen (Kim Il Sung), drept unic succesor la conducerea statului, în octombrie 1980. Cum la 8 iulie 1994, "Marele Conducător", Kim, în vârstă de 82 ani, moare la Phenian în urma unei crize cardiace, îi urmează la conducerea republicii, Kim al II-lea.

Situația Coreii de Nord nu era de invidiat, lipsa acută de cereale declanșând foametea. Dar lipsa și petrolul. Era în stare noua conducere, totuși veche - dacă ținem seama că Kim junior fusese asociat la putere tatălui său mai bine de un deceniu - să facă ceva? Cu siguranță că da, dar din păcate noul Kim este un megaloman care "frige" rapid două sticle de whisky. Iar celui care îi plăcea să fie tămâiat cu "Scump conducător", istoricul Pierre Accoce și medicul Pierre Rentchick îi fac, în 1997, o caracterizare deloc măgulitoare:

"Ca și tatăl său, Kim Jong Il controlează partidul, serviciile de securitate și o armată de 700.000 oameni pe picior de război. Periodic agită amenințarea cu arma atomică gata să devină operațională. În lipsa orezului cu care să-și sature poporul, precum și a unei ideologii noi care să-l stimuleze, visează la o nouă tentativă de reunificare a Coreei. (Dictatorul consumă însă cantități apreciabile de sushi, un preparat japonez ce conține orez și pește crud - n.P.D.)

Acest pericol nu e neglijabil, Kim Jong Il suferă de

un diabet dependent de insulină. Și mai are și o afecțiune pro-cirotică. Suferințe agravate de alcoolism, care ar face aleatorie orice intervenție asupra ficatului. În această împrejurare, nimeni nu știe cum ar putea să reacționeze cei care se știu condamnați."

În cei șase ani care s-au scurs organizațiile internaționale angajate în apărarea drepturilor omului constatau încălcarea grosolană a respectivelor drepturi. Această violare, însoțită de foamete, a făcut, ca, sub domnia "Scumpului conducător", 300.000 de supuși să fugă în China. Alți 150.000 s-au bucurat de programul taberelor... de corecție.

Foarte perfidă și, în același timp, periculoasă, este politica de înarmare nucleară a dictatorului de la Phenian, atent monitorizată astfel de Peter Calvocoressi, figură reprezentativă în domeniul istoriei moderne a relațiilor internaționale:

"După moartea Marelui Conducător, Clinton a obținut un acord printr-o combinație de amenințări cu acțiuni militare și concesii. Coreea de Nord a acceptat să pună capăt fabricării de noi reactoare capabile să producă arme cu plutoniu, să nu reproceseze focoarele folosite și să accepte inspecții periodice ale AIEA (Agenției Internaționale pentru Energia Atomică - n. P.D.) în schimbul furnizării de către Statele Unite până în anul 2003 a două reactoare nucleare cu capacitate militară scăzută. Statele Unite au acceptat de asemenea să reia relațiile diplomatice, aprovizionarea cu petrol și să înlăture obstacolele în calea relațiilor comerciale și a investițiilor. Treptat s-a renunțat la inspectarea presupusului stoc de arme nucleare ale Coreii de Nord."

Situația părea că se află sub control, până când americanii au descoperit că nord-coreenii menținuseră un program secret de îmbogățire a uraniului. Ba mai mult, la sfârșitul anului trecut, s-a pus în mișcare reactorul de la Yongbyon, nord-coreenii dezactivând camerele de luat vederi și monitoarele electrice, iar inspectorii ONU au fost somați să

plece. Una-două bombe nucleare operaționale sunt deja în posesia Phenianului, în opinia lui Robert Einhorn, reputat specialist de la Centre for Strategic and International Studies din Washington.

S-a declanșat astfel o adevărată criză nucleară - care amenință pacea și securitatea nu numai în Peninsula Coreea ci și a Japoniei, unde Phenianul a demonstrat că poate "bate" cu rachetele sale - criză, care ar fi imprudent să fie rezolvată pe calea armelor. Din punct de vedere al legitimității, lucrurile nu sunt mai puțin dificile, deoarece nu există nici o rezoluție privind Coreea de Nord, a cărei încălcare să motiveze recursul la forță de Către Consiliul de Securitate al ONU.

Din primul moment al declanșării operațiunii "Libertate pentru Irak", Phenianul a amenințat Coreea de Sud, unde se află o puternică bază americană. Apoi a atras atenția la 21 martie a.c. că, din cauza "jocului" de-a războiul practicat de SUA și sud-coreeni, intervenția se va extinde într-un conflict nuclear. Pe de altă parte, belicosul Kim Jong Il s-a oferit să-i acorde azil lui Saddam, atunci când președintele Bush i-a cerut să plece în exil, în noaptea de miercuri spre joi 20 martie 2003, ofertă transmisă printr-un om de afaceri din Hong Kong. Saddam Hussein a refuzat politicos.

După Kim Jong Il, pe lista dictatorilor teribiliști, urmează regele Fahd Ibn Abdul Aziz Al Saud și fiul său, principele moștenitor Abdallah Ben Abdul Aziz din Arabia Saudită.

Regatul saudit este o alianță istorică, a cărei coroană aparține familiei Saud, care se remarcă printr-o prolificitate ieșită din comun, toți fiii unui monarh decedat având pretenții în privința nepoților. Fahd, născut în 1922, provine din familia Soudeirii. Acesta i-a succedat la tron, în anul 1982, fratelui său Kaled, membru al familiei Jilawi, decedat în urma unei afecțiuni cardiovasculare. Cum Kaled îi urmasa, la conducerea regatului,

fratelui său Feisal, asasinat în 1975, fiu al unei prințese din familia al - Cheikh, cele trei clanuri principale alternau la putere fără incidente.

Este un echilibru fragil deoarece ierarhia familiei regale, foarte strictă, devine, cu timpul, greu de definit. Cotitura se poate produce când prima generație de frați și frați vitregi va fi urmată de următoarea generație de veri, evident mult mai numeroși. Trebuie remarcat faptul că numărul membrilor familiei regale constituie secret de stat, dar se apreciază la șase sau șapte mii, dintre care patru mii sunt bărbați.

Țară medievală, slab populată, Arabia Saudită stă pe un "ulcior de aur", posedând o pătrime din rezervele mondiale de petrol. Acest lucru le-a permis membrilor familiei regale să trăiască într-un lux orbitor. În frunte se situează regele Fahd, care, potrivit estimările revistei "Fortune", are o avere de peste 20 miliarde de dolari. Acest lucru i-a permis să achiziționeze chiar o insulă, situată la circa 50 de kilometri de Djeddah.

La celălalt pol, lipsa de calificare și de utilaje moderne, impune să se folosească un mare număr de muncitori din alte țări arabe și din estul Asiei. Sclavia este încă unul din anacronisme, cumpărarea fetelor și băieților pentru curtea din Riyadh fiind o operațiune curentă, iar numărul servitorilor regali se ridică la ordinul miilor.

Fahd l-a pus în fruntea Gărzii Naționale pe prințul moștenitor Abdallah, un beduin al clanului Rashidite, personaj turbulent, ostil progresului și Occidentului. Cei doi, înconjurați de teologi musulmani, apărători fanatici ai legii islamice, au păstrat justiția la o organizare de ev mediu, cu suveranul judecător - suprem. Această legislație, foarte severă, lasă loc arbitrariului, chiar câteva prințese infidele fiind decapitate cu sabia, iar femeile nu pot intra în posesia permisului de conducere auto.

Saddam Hussein este pe locul patru în topul revistei

Respect pentru o altă victimă a războiului. "Parade", cele două războaie sângeroase declanșate din ordinul său curmând viața a 150.000 de conaționali. Este acuzat de genocid împotriva propriului său popor, pe care l-a tratat cu arme chimice, eliminând fizic între 20.000 și 30.000 de kurzi și șiiți. Neîndurător față de oponenții politici, patronează în închisorile sale folosirea torturii.

Rezoluțiile 706 din 15 august 1991 și respectiv 986 din 14 aprilie 1995, ale Consiliului de Securitate privind Irakul, - ultima mult mai severă - reglementau exporturile de petrol ale Bagdadului și a altor produse, pentru care se primeau medicamente și alimente sub controlul ONU. Afaceri uriașe au prosperat la negru, 5% din sumele încasate pentru comisioane cu petrolul intrând în vistieria Bas-ului, dar lichidarea unui contabil șef și moartea suspectă a omologului său, într-un accident de helicopter, indicau că cei doi funcționari ai partidului știau că sume importante se scurg în alte buzunare.

Sume foarte mari s-au scurs către președintele Irakului și către membrii favoriți ai familiei sale. Potrivit prestigioasei reviste "Forbes", Saddam Hussein, cu o avere apreciată la 1,3 miliarde lire sterline - deși secretarul de stat al SUA Richard Armitage e de părere că ajunge la 4,5 miliarde - împarte cu prințul Liechtensteinului, Hans Adam, locul trei pe lista cu cei mai bogați "șefi" din lume.

Pe locurile unu și doi se află însă regele Arabiei Saudite, Fahd ibn Abdul Aziz Al Saud, și, respectiv sultanul Bruneiului, Haji Hassanal Bolkiah Mi'izzaddin, care, în 1990, avea deja o avere apreciată la 25 de miliarde de dolari. Bruneiul este o monarhie constituțională în care activitatea legislativă și executivă este exercitată de sultan și de Consiliul de Miniștri.

Dar irakianul de rând nu cunoaște că experții finanțisti americani și englezi "vânează", uriașele fonduri saddamiste nu numai în SUA și în Marea Britanie ci și în Elveția, Luxemburg, Franța și Austria. Irakienii se confruntă cu o inflație

de 100%, cu o acută lipsă de medicamente, care se vând pe sub mână, într-un sistem corupt și, de aceea, mii de copii mor pe patul spitalelor, iar 240.000 sunt subnutriți.

UNICEF aprecia mortalitatea la media de 4500 la mie dintre care 3000 la mie în rândul minorilor. Salariile sunt de mizerie: 5-25 de dolari, ultima cifră reprezentând și retribuția cadrelor universitare, care înainte de embargou câștigau 1500 de dolari pe lună.

Populistul regim al lui Saddam încearcă să acopere uriașele "delapidări" ale dictaturii cu un coș de bază de tip "colhoz": două kilograme de zahăr, două și jumătate de orez, nouă de făină, săpun, sare etc. S-au creat și magazine speciale de stat, unde oricine poate cumpăra cu prețuri cu 20% mai mici decât la particulari. Este o ecuație foarte simplă: control politic la schimb cu supraviețuirea. De aceea Bagdadul a respins și reluarea operațiunii "Petrol contra hrană".

Saddam Hussein aparține, ca și Fidel Castro, categoriei de caracter a neimotivilor colerici, caracterizați prin activitate, exuberanță și nu în ultimul rând, prin imprevizibilitate. Castro are mai multă carismă în discursurile maraton, unde este un adevărat recordman, pe când Saddam l-a întrecut în opera de "demolator" de edificii și pe Ceaușescu. Dictatorul irakian și-a amenajat zeci de palate în toată țara, presărate cu parcuri și piscine, care se întind pe sute de hectare, iar, de multe ori, de sub o peluză, pornește o "gură" de adăpost subteran. La acestea se adaugă câteva duzini de case conspirative, dintre care cele mai multe în Bagdad.

Atât Saddam Hussein cât și Fidel Castro s-au purtat dur cu "oile negre" ale familiilor lor, dictatorul cubanez renegându-și singura fiică, Alina Fernández, din "octava" de copii ai săi, aceasta fugind deghizată din "iadul cubanez", redat în cartea "Fidel, tatăl meu", apărută în anul 1997 la Barcelona. În unele acțiuni din interiorul clanului său Saddam a dovedit însă

Respect pentru o cruzime sadică.

John Bulloch scria, în "Independent on Sunday" din 6 ianuarie 1991, că Saddam era un personaj de o excepțională perversiune morală, iar renumitul publicist și istoric britanic, Paul Johnson întregeste tabloul negativ al viitorului dictator pornind din copilărie, unde, la vârsta de zece ani, a achiziționat primul pistol, comițând întâia lui crimă peste doi ani. În timp ce o altă sursă plasează primul asasinat, în octombrie 1958, când l-ar fi împușcat în cap pe un militant comunist din Tikrit.

La 5 mai 1989, moare, într-un suspect accident de helicopter, generalul Adnán Jairallah Tulfah, virtual "numărul doi" al regimului autoritar, căsătorit cu una dintre fiicele fostului președinte al Irakului - Ahmad Hassan al - Bakr.

Adnán, văr și cumnat al lui Saddam Hussein, "erou" al războiului cu Iranul, ministru al Apărării, vicepremier și unul dintre cei trei membrii ai Comitetului Nuclear de Înarmare, era capabil, foarte bun organizator. Multe zvonuri îl indicau ca un pericol potențial pentru autocrația lui Saddam, prin marea sa popularitate și solidul prestigiu. Dacă la acestea adăugăm și nemulțumirea insuflată de soția sa, față de cea de a doua căsătorie a lui Saddam, era de ajuns ca dictatorul să-l treacă pe lista "îngerilor" lui Allah. În sprijinul acestei ipoteze vine dezvoltarea lui Jairallah Tulfah la funeraliile fiului său, generalul, cum că asasinii lui Adnán ar fi fost nepotul și ginerele său - ceea ce i-a atras bătrânului, arestul la domiciliu.

O crimă indubitabilă, ordonată de Saddam, împotriva unui membru al clanului său, se va produce peste aproape șapte ani. Este vorba de generalul Hussein Kamel al Majid, văr de primul grad, dar și ginere al dictatorului, prin căsătoria cu fiica mai mare a lui Saddam - Raghda.

Hussein Kamel este artizanul celui de al treilea compartiment al comunității irakiene de informații, Securitatea Generală, El-Amn El-Khas, în anul 1986, pe când era

locotenent-colonel, sursa fiind "Istoria mondială a serviciilor secrete" (vol. IV), având ca autori pe doi cunoscuți scriitori-ziariști de investigație francezi: Roger Faligot și Rémi Kauffer.

Doi ani mai târziu, Hussein Kamel este promovat în importantul post de ministru al Producției Industriale și Militare, cu gradul de general-locotenent, fiind răspunzător de programul de înarmare. Locul său la conducerea Securității Generale este luat de fratele său, Saddam Kamel al-Majid, căsătorit cu fiica mijlocie a dictatorului, Rana. Având gradul de colonel, Saddam Kamel avea și comanda viitoarei Gărzi Republicane care grupa trupe de elită, în număr de 50.000 de oameni, conform think-tank-ului american "Global Security". De menționat că, până la războiul cu Iranul, în rândurile "elitiștilor", erau înrolați numai tineri bărbați provenind din orașul natal al lui Saddam Hussein, Tikrit.

Teoretic "numărul doi" al regimului, mai ales după dispariția lui Adnán Tulfah, generalul Hussein Kamel a fost unul din planificatorii invaziei în Kuweit și a condus operațiunile de reprimare a šiitilor din sudul Irakului. Simțind că urzelile lui Uday - care căuta să devină el a doua persoană după Saddam - îi pot pune viața în pericol, Hussein Kamel împreună cu fratele său, colonelul Saddam Kamel dezertează în Iordania, pe 8 august 1995.

Peste patru zile, "ex-numărul doi", convoacă o adunare pentru a-l arunca pe socrul său "la coșul de gunoi al istoriei", reuniune ce nu are nici un efect în rândul opoziției, deoarece venea din partea unui înalt demnitar care fusese până în ultimul moment unul dintre stâlpii dictaturii.

La 20 februarie 1996, frații Majid se întorc împreună cu familiile lor în Irak, pe neașteptate, în urma unor garanții perfide din partea lui Saddam Hussein că nimic nu li se va întâmpla. S-a ajuns la revenirea în patrie și datorită faptului că regele Iordaniei, Hussein, dorea să scape de incomozii săi

oaspeți, nutriend un nejustificat sentiment de prietenie și încredere față de Saddam. Iar țările occidentale, deși primiseră importante informații militare de la cei doi ofițeri superiori irakieni, au refuzat să le acorde azil. Afacerile cu Saddam Hussein erau prea importante.

Dictatorul irakian i-a ordonat fiului său, Uday, o acțiune în forță asupra vilei Al-Majid din Assadiyah, în apropiere de Bagdad. La acțiunea forțelor de securitate au fost implicați câțiva veri primari din partea tatălui lui Saddam Hussein, în frunte cu Hassan al Majid, ex-director al Serviciului de Securitate Generală, un personaj extrem de crud, care poartă sinistrul supranume de Ali el Quimico (Ali cel Chimic), deoarece dirijase, în 1988, exterminarea cu gaze toxice a propriilor concetățeni kurzi. Al-Majid, fost guvernator al sudului Irakului, a fost capturat de americani în august 2003.

În asalt au murit frații Majid, tatăl lor, unchiul Kamel al-Majid și alte rude în linie directă cu dictatorul, care, ar fi primit, precum satrapii persani în antichitate, capul generalului Hussein Kamel, pe o tavă de aur. Culme a cinismului, Saddam organizează pentru frații Majid, funeralii solemne la Tikrit, anunțând oficial că aceștia erau acuzați de trădare.

Primele două fiice ale lui Saddam, Raghda și Rana au scăpat ușor, numai cu divorțul și un arest la un domiciliu modest¹, dar mama Kamelilor, Safyah Hassan, care a supraviețuit masacrelor din 1996, va întregi, în martie 2000, "lista neagră a lui Saddam Hussein".

În afară de funcțiile de șef al statului, șef al guvernului, președinte al Consiliului de Comandă a Revoluției -

¹ Canalul de televiziune Al Arabiya din Dubai informa că, cele două fiice ale lui Saddam, însoțite de nouă copii ai lor, au sosit, în Iordania, la 31 iulie 2003, după ce au stat o perioadă în Siria. Azilul, acceptat din motive umanitare, este legiferat de un decret semnat de suveranul hașemit, Abdullah al II-lea.

structura de comandă a partidului Baas - Saddam Hussein cumulează și funcția de șef suprem al Armatei cu rang de mareșal al forțelor terestre. În această ultimă calitate, Saddam a anunțat, după ce s-a declanșat acțiunea coaliției împotriva regimului său, că dezertorilor din armată li se vor tăia limbile. Este încă una din mostrele stilului său bombastic, populist, care, atunci când este încolțit, este impregnat cu jigniri și amenințări. Iar, în condițiile escaladării războiului informațiilor de către toate părțile combatante, imaginile terifiante transmise de zeci de posturi de televiziune, vor confirma sau vor infirma, în timp, dacă amenințările lui Saddam au fost transpuse în realitate. Sunt imagini cu doi militari irakieni decapitați, probabil de superiori, alături cu un steag alb, deci când erau pe punctul să se predea aliaților.

Prestigiosul scriitor francez Arthur Conte, autorul unei cărți de referință despre dictatorii secolului XX, numește Cuba perioadei 1975-1985, un gigantic câmp militar. În ecuație intră și surplusul de 3000 grăniceri și 10000 de oameni înregimentați în securitatea politică.

Grănicerii închideau ochii, din înalt ordin, la înghesuirea pe ambarcațiuni, mai mult sau mai puțin improvizate, a deținuților de drept comun, de care regimul castrist dorea să scape cu orice preț. Însăși hrănirea lor constituie o problemă pentru recesiunea economiei insulare. De cu totul altfel de tratament se bucură miile de "lancheros"², pentru care coastele Floridei aflate la circa 150 kilometri depărtare reprezentau un adevărat Tărâm al Făgăduinței. Trebuiau să treacă însă prin două filtre nemiloase: vedetele militare și dinții rechinelor.

² Temerarii mai sunt numiți și "balseros" (plutașii), nume care vine de la ambarcațiunile mai mult sau mai puțin improvizate, care, folosind Curentul Golfului ce înconjoară Cuba la vest, caută să ajungă în Florida; au chiar o organizație, Consiliul Plutașilor, înființată în 1989.